

[Holstein.]

den marxistiske Klassekamp mellem Bedriftsleder og Arbejder, man opretholder de frie Kræfters Spil mellem Organisationerne som ledende Princip, og samtidig afbøder man de uheldige Følger heraf ved statslige Tvangsforanstaltninger og Politiforholdsregler. Man opretholder ved Hjælp af Organisationsmagten Lønninger med en Købeevne, som gennemgaaende ikke svarer til Erhvervenes reelle Indtjeningssevne, særlig i Landbruget, og samtidig proklamerer den højtærede Socialminister offentligt, at det smadrede Hovederhverv har skudt ca. 50 000 Mand ud i vedvarende Arbejdsløshed. Samtidig udsender han sociale Barmhjertighedsirkulærer, som vanskeliggør det for Kommunalbestyrelser og Socialudvalg at paalægge uvillige arbejdsløse Beskæftigelse, særlig i Landbruget, fremfor Arbejdsløshedsunderstøttelse.

Ifølge Statistisk Departements Aarsoversigt har Beskæftigelsen i Hjemmeindustrien ikke Udsigt til at kunne forøges nævneværdigt. Industrien er baade beskæftigelsesmæssigt og forrentningsmæssigt mættet i Kraft af Regeringens ensidige Industri- og Fagforeningspolitik. Samtidig stiger de sociale Understøttelsesudgifter, ligesom Statens og det offentlige Udgifter i det hele taget er steget. De dækkes dels ved stigende Skatter, dels ved Laan, som medfører øgede Rente- og Afdragsbyrder, og disse stigende Udgifts- og Skattebyrder skal udredes af erhvervsmaessige Indtjeningsmuligheder, der bortset fra Byernes Banker, Industrier og enkelte Handelsforetagender befinder sig i rivende Nedgang. Den højtærede Regerings Finanspolitik opretholdes ikke desto mindre uanfægtet og uførtødent, skønt den, vurderet ædrueligt paa Grundlag af de faktiske Forhold, er lige saa uholdbar som Regeringens Social- og Arbejdspolitik.

Det er betegnende, at faa Dage efter, at man fra officielt Arbejdsgiverhold ogsaa i Landbruget med Taknemmelighed har noteret, at det lykkedes at undgaa en omfattende Lønkonflikt ved overalt at fortsætte Virksomhederne paa Grundlag af bestaaende Løn- og Arbejdsvilkaar, saaledes som det jo ogsaa blev Tilfældet for Slagteriernes Vedkommende, udsender Landboforeningernes officielle Ledere følgende Henvendelse til Regering og Rigsdag:

„Arbejdere og Arbejdsgivere maa finde det Grundlag i Form af Løn- og Arbejdsvilkaar, som kan betinge størst mulig Beskæftigelse, og kan og vil man ikke inden for disse Organisationer finde dette Grundlag“

— de ulykkelige Organisationer, hvem skal afgøre, vil jeg nok spørge, om dette Grundlag er fundet og fundet tilstrækkeligt, og efter hvilke Kriterier skal det afgøres? Dette siger Landboforeningernes Ledere af gode Grunde, tror jeg, intet om. Men, som sagt, de siger: kan og vil man ikke inden for disse Organisationer finde det Grundlag, som kan betinge størst mulig Beskæftigelse,

„saa bør Samfundet kræve“ — som en Art Straf — „at Arbejdsgivernes og Arbejdernes Organisationer overtager de nuværende økonomiske Forpligtelser, som Stat og Kommune hidtil har haft i Forbindelse med Arbejdsløsheden for de Fags Vedkommende, hvor der findes Overenskomst om Løn- og Arbejdsvilkaar.“

Er det mon egentlig landbrugsfaglige Foreningslederes Sag at angive, hvilke socialpolitiske Reformers Samfundet bør kræve, og at forelægge Offentligheden et nyt Socialprogram, som helt kuldaster den Socialreform, som blev indført ved Kanslergade-Forliget, hvori de paagældende Landboforeningsledere var medvirkende Kræfter? En saadan Amasselse og Vildskab har L. S. aldrig udvist. Tilmeld om dette Krav om nye Løn- og Arbejdsvilkaar jo en fuldkommen Diskreditering af det Lønforlig, som Landbrugets Organisationsledere, som sagt, for faa Dage siden bød velkommen som Middel til at undgaa endnu alvorligere omfattende Arbejdskonflikter end dem, som det aarligt tilbagevendende store Lønopgør denne Gang bød paa.

Men i øvrigt indeholder Henvendelsen en umiskendelig Indrømmelse og Erkendelse af, at det bestaaende Arbejdssystem organisatorisk og lønmaessig saavel i Forholdet mellem de interesserede private Parter indbyrdes som i Forholdet til Stat og Samfund økonomisk og socialt søger at fastholde Tilstande, som Tiden og Forholdenes Udvikling simpelt hen umuliggør.

Hvad der end kan indvendes mod Landboforeningernes Krav i øvrigt baade formelt og reelt — og det er ikke lidt —, er det i hvert Fald godt, at det omsider fra den Side bliver betydet Regeringen, at den er i Færd med at hjemsende Rigsdagen efter Aar for Aar at have ført en Politik, som ikke fjerner os fra, men tværtimod har nærmet os til en økonomisk Afgrund, som Landbruget umiddelbart er ved at styrte i, for i næste Øjeblik at faa Følge, som det hedder i Henvendelsen, af hele vor offentlige Økonomi. Det er et Forhold, som Land-